

**АНТІН МУХАРСЬКИЙ
ОРЕСТ ЛЮТИЙ**

РОЗРИВ

**Як я став «націонал-фашистом»,
покинув дружину та сімох дітей**

Автобіографічний роман-концерт

Харків
«ФОЛІО»
2015

ЯК Я ЗАРУБАВ «МУЖИКА»

Передмова до роману «РОЗРИВ»

Мовчи, мужик!

Мовчи, тримай все у собі. Бухай, кусай руки, лікті, вкороти собі пеніса, але мовчи. Мовчи, сука, бо мужики мають мовчати. Зиркати по боках, дути щоки, виглядати суворими і мужніми, бо вони мужики. А триндіти — то бабська справа. Як мовчиш — ти мужик. А як заговорив — підарас кончений. А ти ж не підарас? Ти ж мужик! Ну то й що, що баби пиздять? Ти маєш здохнути, сконати, в крайньому випадку покінчити життя самогубством, бо ти — мужик! А ще у тебе діти, мужик. Мовчи заради їхнього майбутнього, бо ти ж мужик. Що вони подумають про тата, коли дізнаються, що він — не мужик!

Лусни від перенапруження внутрішніх м'язів, переріж вени на руках і ногах, всрися врешті-решт, але мовчи, бля! Пойняв? Бо мужики мають мовчати! Ти шо, пиздло? Візьми цигарку, сядь навпочіпки і, суворо дивлячись убік, сиди й кури. А тоді встань і когось убий! Мовчки. Бо ти ж мужик. Мужик ніколи не пиздить. Він довго мовчить, усе в собі ховає, все тримає під контролем, а потім піде і на хуй когось зарубає. Бо він — мужик! Так що, пойняв? Мовчи, сука, бо ти мужик!

Я не втримався. Написав роман. Написав усього за півтора місяця. «Дівочки, напевно, я підарас, да?»

Хоча й не думав його писати. Після Нового року мав займатися іншим романом, який вже пообіцяв одному видавництву. Проте коли сів його правити і редагувати, то не зміг написати жодного рядка. Адже останні два роки мого життя — суцільний внутрішній діалог із колишньою дружиною та моїми дітьми, з якими вона не дає мені бачитись, мотивуючи тим, що «папа сошел с ума», «папа улетел на другую планету», «папу забрали демони», «у папи змінився нос і рот і, взагалі, человека, за которого я виходила замуж, больше нет!».

Десятки, сотні разів я намагався пробитися до її розуму, до її свідомості, робив спроби нормалізувати стосунки та вступити в діалог. Усе дарма. З того боку — суцільні погрози, шантаж, наклепи, брехня та лайка.

Тому й написав РОМАН — прагнучи розібратися у причинах, які призвели до того, що наша родина розпалася, діти більше року не бачили власного батька, а дружина усіма доступними їй способами та можливостями змішує мене з лайном на сторінках бульварних та гламурних видань, які аж вищать від радості, смакуючи подробиці того, як «це руде гівно кинуло мать-героїню з п'ятьма дітьми». За її словами, вона «ставить соціальний експеримент, наскільки суспільство готове захищати інтереси матері п'ятох дітей. Бо я апіорі недоторканна! Суспільство буде на моєму боці, а якщо не на моєму, то таке суспільство не має права на існування, а така країна не має майбуття».

На початку нашого конфлікту вона безапеляційно заявила, що «знищить мене», а на питання «що тобі це дасть?» відповіла, що у такий спосіб «поновить вищу справедливість, де жінка-мати має бути піднесеною на суспільний п'єдестал!». — «А чоловік?» — «А чоловік — то так, хуйня, в прямому сенсі цього слова, сировинний додаток, який має виконувати забаганки дітей та їхньої матері. А той, хто не згоден чи не справляється, — теж хуйня, бо заслуговує на загальну обструкцію! Слабак і вапще гандон і підарас кончений».

Вона цілком справилася зі своїм завданням. Моє життя перетворилося на суцільне пекло: нині я банкрут із боргом понад 1 000 000 (один мільйон) гривень; усе моє майно заарештовано; машини гниють на штрафмайданчиках. Періодично до квартири, де я живу, та до квартири моїх старих батьків, де маю частку, вдираються інспектори виконавчої служби з намаганням зробити опис.

Я не маю постійного місця роботи, бо через скандальну репутацію жоден телевізійний канал не наважується на співпрацю зі мною. Суди, до яких я звернувся з проханням залагодити наші стосунки, переносять засідання через постійні апеляції моєї колишньої дружини, затягуючи у такий спосіб фінансовий зашморг на моїй шії. Виконавчі листи з безумними цифрами (аліменти за рік — мільйон гривень!!!) приходять зі швейцарською точністю, а спроби достукатися до правосуддя розбиваються об невидиму стіну канцелярської казуїстики та недвозначних натяків на те, що «у вашої дружини висока “криша”, яку вона використовує, аби максимально затягнути процес, створити штучні борги й позбавити вас усього майна».

— Давай розлучимося! — пропоную ось уже два роки.

— Ні! Діти мають жити у повноцінній родині! Це моя принципова позиція!

— Ти збожеволіла! Яка повноцінна родина? Подивися на наші стосунки: ми не можемо знаходитися в одному приміщенні, а не те що жити разом!

— Я тобі не дам розлучення. А якщо суддя це зробить, то пиздець тому судді, бо ти мою вдачу знаєш — ославлю на увесь світ! Землю буде жерти за те, що позбавив дітей батька. Я за дітей — горло будь-кому перегризу. Я — мати-волчиця, я — степная кобиліца! — і т. д., і т. п...

Бідні діти. Вони не розуміють, що відбувається. Плачуть, пручаються, б'ються серцями об підлогу, коли мати тягне їх до суду, тикає в очі судовим виконавцям, канцелярським працівникам, тягає за собою як живий приклад своєї материнської гіперповноцінності. Мати одстоює їхні права? Мати піклується про їхній добробут?

Я залишив дітям і дружині все нажите в шлюбі майно (великий приватний будинок та чотирикімнатну квартиру). Я прописав усіх трьох дітей у квартиру, придбану до шлюбу, в якій зараз живу. Я добровільно взяв на себе зобов'язання виплачувати їхній мамі по 3000 (три тисячі) доларів США щомісяця на утримання дітей. Закріпив це нотаріально. А коли сталася революція, а потім прийшла війна, попросив у неї лише про одне — зменшити цю суму, бо заробітки впали в рази. Відповідь була: «А мене похуй! Переписуй на мене все квартири, ілі я подаю в ісполнітельную службу і у тебя їх всьо равно отберут за долги!»

Я розумію, мама турбується про дітей, мама одстоює їхні права. Суспільна думка однаково буде на її боці, бо вона — красива, самостійна, незалежна, впевнена в собі, а ще — «відомий на всю країну експерт з сімейних стосунків, до думки якого прислухається не одне покоління сучасних українців». А я хто? Рудий клоун «містер Тайд» та «націонал-фашист» Орест Лютий.

Тому мовчу. Мовчу і спостерігаю, до якої міри цинізму, брехні, наклепів може дійти жінка у своєму праведному бажанні покарати «зарвавшегося самца». Часом не втримаюся і щось бовкну, типу: «Вона збожеволіла!» — і тієї ж миті нариваюся на суцільну обструкцію. «Гандон і підарас! Не смей ображати честь і гідність багатодітної матері! Подумай про дітей! Як їм далі жити з вашими розборками!» О'кей, знову сиджу і мовчу. Інколи надсилаю їй СМС: «Коли я можу побачитися з дітьми?» Вона відповідає: «Утром деньгі — вечером деті. Вечером деньгі — утром деті. ВСЕ ДЕНЬГІ — ВСЕ ДЕТІ:)))».

Люди кидаються на вулиці з криками: «На хуя ви те все виносите в суспільний простір?» Намагаюся пояснити, що я мовчу... Але у народу складається враження, що тільки і роблю, що язиком плескаю. Бо заголовки такі: «Сніжана Єгорова та Антін Мухарський публічно з'ясовують стосунки!»

АЛЕ Ж Я — МОВЧУ!!! Та кому до цього діло! Бульварна преса потребує свіжого м'яса. І ніхто не хоче і не буде з'ясовувати, що й до

чого, — всі звикли споживати лайно, брехню і перекручення. І немає сили із цим жити, носити в собі.

Та вона не зупиняється. І ось уже змішують із брудом моїх дітей від першого шлюбу, мою першу дружину, батьків, рідних, мою професію, моїх друзів. І потужний хор прихильників волає: «Так його, Снежа, мочі! Мочі падонка і нігадя! Мочі сволоч, що дітей власних кинула. Ми на твоєй стороні, бедная ти наша, несчастная сиротінушка!» І чи не щодня у Фейсбуці новий пост — один ущипливіший за інший. Ага, мовчить! Значить, знає кіт, чиє сало з'їв. Не відповідає — значить, на твоєму боці правда.

Мовчи, мужик!

Страждай, бухай, але мовчи! Вона ж мати твоїх дітей! Що поробиш — глупа баба! А ти ж — мужик! Очима кругом водить, вилицями грає, такий тупий вираз на морду напнув, але мовчи, мужик! Ти ж мужик! Мужик! Піди, оно, комусь морду набий, або палець на носі відкуси чи жопу прострель! Бо не личить мужикам пиздіти, як бабам. Бо якщо ти пиздиш — то ти не мужик! А ти — мужик! Ото сиди і не пизди. Мовчи, бля, мужик!

І терпіння моє було титанічним!

Проте коли мама випадково дізналася з її переписки, що вона «старая б...дь, которая повиращивала ублюдочных синочков дядей-блядей», і з нею трапився серцевий напад, я зрозумів, що терпіння моє скінчилося.

Заїбав цей мужик усередині, який усе мовчить і мовчить, наче гівна об'ївся. Узяв я його та й прихлопнув. Зарубав на хуй сокирою, як той Родіон Романовіч «старушку-процентщицу». Бо хто той мужик? Типовий москаль ординський. Раб суспільних штампів, пострадянська почвара та євразійський дурень. Уся Європа, весь цивілізований світ — ВМІЄ ГОВОРИТИ! Як виникає проблема, то краще про неї говорити, ніж ховати всередині, наживаючи хвороби та нервові зриви. А проблема Є!

Так ото ж я і кажу. ЗАЇБАЛИ КАЦАПСЬКІ БАБИ! Заїбали усі ці гламурні, пиздороті, всипані стразами дворові шавки, всі ці директори глянцевого журналізму, усі ці тупі бульварні шлюхи, що, вчепившись у багатих чоловіків, нав'язують свої жлобські провінційні смаки. Уся ця дешева провінційна піна, що, понаїхавши до Києва, диктує свої закони і «керує суспільною думкою».

Так ото кажу — мені до дупи ваша тупа кацапська думка. «Синдром Окунської» свідчить про наявність у суспільстві ще однієї колосальної проблеми. Жінки, чий суспільний статус визначається

як «багатодітна мати», використовуючи маніпулятивні схеми, домагаються уваги суспільства, публічно знищуючи своїх чоловіків, отримуючи з цього матеріальні та іміджеві зиски. Та й узагалі, проблема «успішних жінок зі сталевими яйцями», що використовують чоловіків виключно як об'єкти знищення, стає дедалі актуальнішою. Ось давайте про це і поговоримо!

Адже я довго мовчав, ніяк не коментуючи наші стосунки, сподіваючись на перемогу розуму та відповідальності. Я стійко, скільки було сили, тримав удари долі, судових виконавців, образи і наклепи в публічному просторі, розлуку з дітьми, їхній плач по телефону і питання: «Тату, коли ти до нас прийдеш?», хоч це вартувало мені передінфарктного стану, декількох гіпертонічних кризів та постійних нападів стенокардії. Однак здоров'я моє підірвано, як і матеріальний добробут, як і добре ім'я, — мені нічого втрачати. Роботи нема, часу вільного — купа, все думаю, як ми дожилися до такого? Тому сів і написав книгу.

Я не знаю, скільки мені лишилося жити, а тому не впевнений, чи встигну викласти дітям своє бачення ситуації, заручниками якої вони стали. Проте діти мусять дізнатися думку батька про ті події, які вони допіру бачитимуть очима своєї матері.

Душа моя випалена, і мені вже абсолютно байдуже, що скажуть і подумают люди. Знаю одне — тримати це все в собі більше несила. Ця книга написана кров'ю мого серця. І все в ній — майже абсолютна правда.

Пиздець мужику.

Аміль.

Відділення перше «ЛАГІДНА УКРАЇНІЗАЦІЯ»

Диявол постає з піни на вустах янгола,
що вступив у битву за святу, праву справу.

*Григорій Померанц
(російський дисидент)*

Вступ

ВСТАВАЙ, КРАЇНО РІДНАЯ!

22 серпня 2014 року

Концертний зал Українського дому забитий вщерть, а люди все продовжують прибувати. Вони вже стоять у проходах і тиснуть до сцени.

Я радісно підморгую Марічці, яка допомагала організовувати сьогоднішній концерт, мовляв, це — успіх! Їй двадцять сім років, вона україномовна киянка і має зелені очі. А ще вона прекрасно вихована, виділяється гордою поставою, знає декілька мов, і з нею можна говорити про все на світі, особливо про мистецтво. Вона мистецтвознавець за фахом. Ми познайомилися з нею два роки тому на виставці Союзу Вольних Художників «Воля або смерть», що влаштовував свої радикальні перформанси у ті часи, коли за це ще можна було отримати реальний термін ув'язнення або сконати у калюжі крові у власному під'їзді після побиття невідомими молодиками.

- Навіщо вам, успішній людині, це треба? — запитала тоді.
- Щоб розхитати ситуацію.
- Я ж і питаю: навіщо?
- Так веселіше жити... Треба ж буде щось розповідати онукам!

І вже не віриться, що то було з нами, мирними, байдужими до геополітики громадянами, які допіру швендяли по магазинах, пліткували, дивилися по телевізору талант-шоу, народжували дітей, збирали гроші на нові холодильники, автівки й закордонні подорожі. Але ж були і мільйони на вулицях, і бойові зіткнення, де вперше довідалися, як вибухають світло-шумові гранати та ріже очі

сльозогінний газ. А ще були барикади і стовпи чорного диму, який застилав небо над Києвом, коли на Грушевського поновлювалося протистояння. Були і водомети, і палаючий Хрещатик, і гімн України, що разом із молитвами підносився у небо в ту страшну ніч. А потім ріки жертвовної крові, проліті героями Небесної сотні на вівтар України, що в муках народжувала нових героїв, вихаркуючи із себе проклятий імперський совок.

Нині на Майдані остаточно зачистили усі барикади, намети та осередки кублування різної напівкримінальної наволочі, яка, прикриваючись подіями недалекої давнини, удає з себе бувалих революціонерів, пиячить ночами, віджимає мобільні телефони та дрібні гроші у перехожих, інколи зчиняючи перестрілки та штовханину з правоохоронцями. Усі справжні майданівці, «Правий сектор» та Самооборона — вже на Східному фронті, куди ми завтра вирушаємо з нашим проектом.

Але в залі ще стоїть дух зимових подій. Де-не-де сіро-блакитний ковролін підлоги подряпано та залито масними плямами дизелю. Спинки крісел не усюди рівні. У повітрі відчуваються далекі присмаки диму, нехитрих харчів, чогось такого, чим зазвичай пахнуть матраци, на яких довгий час сплять люди у верхньому одязі. А ще пахне дешевим взуттям і армійським гуталіном. Світлові прилади на сцені працюють через один, та й сама сцена зберігає сліди недавнього розгاردіяшу. Недбало підібрані якимись мотузками діряві куліси, порізаний екран на задньому плані і, знову-таки, подертий в деяких місцях, вичовганий ногами ковролін, на якому розставлено музичну апаратуру.

Минув лише тиждень, як звідси прибрали весь революційний крам: каремати, спальні мішки, ящики із консервацією, книжками, каністри з паливом, електрогенератори, теплий одяг, каски і дерев'яні щити — лише ті, котрі не мали художньої цінності. Розписані ж артефакти буремної доби виставили у центральному залі разом із виставкою «50 найкращих фото Майдану».

Сьогодні Український дім уперше відкрив двері для широкої публіки після революційних подій, що прокотилися по ньому непередбачуваним історичним цунамі — його буремні хвилі десь повибивали вікна, десь повисаджували двері, десь попалили стіни, а десь позаливали запасники водою. Одразу біля центрального входу, на гранітній рожево-червоній підлозі, й досі збереглися сліди від розривів гранат, якими гатили ВВешники у мітингарів у ніч штурму з 25-го на 26 січня.

Стояв тоді лютий мороз до мінус двадцяти п'яти, а хлопець в армійській касці з підбитим оком, пляшкою коктейлю і палицею у

руках поруч зі мною щосили волав до силовиків, які забарикадувалися зсередини: «Виходь! Виходь!». Волав так надривно, що зірвав собі голос.

«Ви мене впізнали? — спитав зненацька, коли сьогодні після презентації я підписував перші примірники альманаху. — Ми разом стояли у ту ніч. А потім ви були у нас з концертом на п'ятому поверсі у Будинку профспілок. Я й тепер у «Правому секторі» воюю. Тільки-но з-під аеропорту, утримуємо позиції в Пісках. Під Іловайськом, кажуть, біда. Завтра знову повертаюся».

Сьогодні виповнюється рівно півроку, як Янукович утік з країни. Саме на цю дату ми призначили презентацію великого історично-культурологічного альманаху «Майдан. (Р)Еволюція духу», над яким працювали останні сім місяців. Понад двісті найкращих фото, відібраних з майже десяти тисяч, близько сорока інтерв'ю з учасниками, історичних, філософських, мистецьких статей та есе — аби його створити і видати, мусив продати офіс, бо спонсорів не знайшлося.

— За дві хвилини починаємо. — Марічка підходить до мене, і я роздивляюся срібні сережки у вигляді маленьких квіточок в її вушках. А ще відчуваю аромат її волосся, що спадає на оголену шию і плечі.

Цей альманах ми робили разом. Більше скажу: без неї я б цієї роботи не потягнув. Вона професіонал. Дуже чарівний професіонал, яких мало. Я щасливий через те, що доля подарувала нам шанс познайомитися. Питаю:

— Як там пан Орест?

— Хвилюється.

— Дорогі друзі, — Орест Лютий за лаштунками збирає довкола себе музикантів, — нині даємо незвичний концерт. Зазвичай ми виступали на барикадах, у полях, у клубах, на відкритих фестивальных майданчиках, корпоративних та приватних заходах. Сьогодні вперше виступаємо у повноцінному концертному залі на шістьсот місць. Сцена диктує свої закони — тут уже нема за чим сховатися. Тому дуже прошу бути максимально включеними у дійство. Спілкування, комунікація між музикантами, артистизм, позитив включаємо на повну. Хочу нагадати, що наш проект — це любов. У любові він створювався, любов'ю наповнений, любов'ю ж має і надихати.

Музиканти уважно і зосереджено слухають, зрідка киваючи головами. Помітно, що вони теж трохи нервують. З боку зали чути перші оплески. Десять хвилин на восьму.

— Ну, з Богом!

Орест киває головою звукорежисеру, і той рушає до пульта. Музиканти поправляють краватки, капелюхи, беруть інструменти.

За хвилину світло в залі гасне. З динаміків лунають слова попередження: «Шановні пані та панове, музично-культурологічний проект «Легідна українізація» створено за усіма законами компілятивного жанру епохи постмодерну. Будь-яке звинувачення авторів у розпалюванні міжнаціональної та міжконфесійної ворожнечі, фашизмі, расизмі, гомофобії є неприпустимим і свідчить про нестачу інтелекту та освіти, розумову обмеженість та тупість у адептів подібних звинувачень. Перегляд цього проекту не рекомендовано людям, схильним до екстремізму, тероризму, побутового насильства, людям із нестійкою психікою, синдромом совкового дебілізму та проявами політичної шизофренії, дітям до 18 років, вагітним жінкам. Заборонено перегляд проекту людям БЕЗ ПОЧУТТЯ ГУМОРУ! Всіх вищезазначених осіб просимо покинути залу до початку дії. Ваша присутність у залі свідчить про вашу згоду з усіма наведеними правилами. Жодні претензії не приймаються. Бажаємо вам приємного перегляду та прослуховування».

Далі у запису хору й оркестру лунає вступна композиція:

**Вставай, країно рідная, вставай на смертний бой
З комуно-шовіністами, з імперською ордой!
Хай мова благородная з усіх усюд луна,
Іде війна народная, культурная війна.
Москви лихі запроданці не сміють нас повчать,
Як нам творить історію, як думать, як співать!
Хай мова благородная з усіх усюд луна,
Іде війна народная, культурная війна.
Хай згинуть усі сволочі, злочинці всіх мастей,
Гнобителі-душители українських ідей!
Хай мова благородная з усіх усюд луна,
Іде війна народная, культурная війна.**

* * *

4 липня 2012 року

— Ти куда собрался? — дружина захопила мене знезацька в гардеробній кімнаті.

— Під Український дім. Там люди гуртуються проти мовного закону Ківалова—Колесніченка...

— Ти нікуда не поедешь. Уже первий час ночі. Завтра с утра детей надо отвезти в садик, потому что водитель попросил отгул...

ЗМІСТ

Як я зарубав «мужика». Передмова до роману «Розрив»	5
Відділення перше. «Легідна українізація»	10
Антракт.	92
Відділення друге. «Суворі українізація»	97
Замість епілогу	207
Казка про жорстокість. <i>Д. Дроздовський</i>	211